

1

Col·loco el mòbil dins l'anella de llum LED en posició vertical. Miro a la càmera i em despentino els cabells una mica, amb un toc més casual. Moc el suport de l'anella LED per enquadrar una part de l'aquari que tinc al darrere. El fons de peixos queda genial. Bé, crec que ja puc començar... M'esbullo una última vegada els cabells, pressiono la icona de gravació i em repenjo al seient mentre espero que la gent s'uneixi al directe d'Instagram.

–Hola a tothom i moltes gràcies per connectar-vos. Sou molt grans! Com he anunciat aquest matí per stories, faig aquest directe per donar-vos una notícia trista. –Comprovo com els meus seguidors es van connectant i molts em saluden. A veure com

funciona el vídeo d'avui, me l'estic jugant.— Gràcies per ser-hi, de debò, és molt important sentir-me acompanyat en uns moments tan difícils. Com us deia, us vull explicar una notícia trista. M'he pensat molt si feia aquest directe, perquè no m'és gens fàcil parlar d'això, però què coi!, penso que m'anirà bé. És un tema del que no en parlem gaire i prefereixo expressar-vos el que em bull al cap abans que fer un paper com si no em passés res. No us mereixeu això. Vosaltres no. —Rebo una allau de cors que s'eleven per la pantalla mentre llegeixo els comentaris dels meus incondicionals: «Pol, testimuuu», «guapu!!!», «ets el millor».— Ja us aviso que aquest vídeo serà molt diferent de tots els que he anat penjant fins ara, eh?, així que si espereu veure el Pol somrient i esbojarrat de sempre, avui no serà el dia. Em sap greu. —Uau! Ja tinc més de mil seguidors connectats i em plouen comentaris: «k tha passat?», «estàs bé?», «a muerte contigooo». Crec que ja he creat prou *hype*. És hora d'anar al gra. Inspiro fondo i deixo anar la bomba.— Abans-d'ahir va morir el meu avi. Es deia Manuel i tenia setanta-vuit anys. Va ser de cop; ningú s'ho esperava, perquè el meu avi havia estat sempre un home fort, però es veu que va tenir un atac de cor mentre dormia i la meva àvia se'l va trobar mort l'endemà quan l'intentava despertar. En fi, ha estat un cop molt dur per a tota la família; com a mínim, ell no ha patit, sinó que ha tingut una



ARTURO PADILLA



animallibres

PREMI CIUTAT DE BADALONA
DE NARRATIVA JUVENIL 2021

mort dolça. –Els cors i els comentaris col·lapsen el xat: «u sentu molt», «quina penaaa!», «una abraçada forta!!», «ànimssss, guapooo». – Aquest matí s’ha fet el funeral a l’església. El meu avi no és que fos gaire catòlic, la veritat, ell sempre deia que no creia en els capellans, però sí que creia en Déu a la seva manera. I arran del funeral, m’ha sorgit la gran pregunta: on és el meu avi? –Faig una pausa dramàtica. Als tutorials d’influencers et repeteixen cada dos per tres que has de fer preguntes i esperar uns instants abans de respondre-les per guanyar més interacció amb els seguidors. – És curiós, perquè tots sabem que tard o d’hora morirem, és llei de vida, però en el meu cas, fins que no m’ha tocat de prop, no m’havia plantejat seriosament què passa quan morim, sabeu? Pel que deia el capellà, l’avi se n’ha anat amb el Senyor al cel i se suposa que allà viurà tranquil... De tota manera, estic convençut que l’avi preferia viure a la terra. Era un home senzill, de camp, que s’entretenia amb el seu hort, les seves patates i els seus enciams. Amb això era feliç, no necessitava anar-se’n al cel... –Em venen al cap records de petit, quan jo acompanyava l’avi a l’hort i tots dos trèiem les males herbes. Que feliços que érem amb tan poca cosa! M’empasso la saliva mentre els ulls se m’humitegen. No m’agrada muntar drames, i encara menys en directe, però ben mirat també és bo transmetre la imatge d’un tio proper i natural als seguidors. Els missatges de condol

em metrallen; avui ho estic petant!– He parlat d'on havia anat l'avi amb la família, però m'he adonat que ningú volia tocar gaire el tema. Com que cadascú pensa una cosa diferent... La meva àvia, per exemple, és catòlica i creu en el cel igual que el capellà, però els meus pares són ateus, dels que pensen que després de la mort no hi ha res de res i que ens acabem podrint. I també tinc una tieta que li mola el rotllo budista... Ara que me n'adono, amb la meva tieta no he parlat mai de la mort, potser estaria bé esbrinar què en pensa. No en tinc gaire idea, però em sona que els budistes creuen en la reencarnació, que la teva ànima s'instal·la en un altre cos. Això vol dir que potser ara neix un nen que podria tenir l'ànima del meu avi... Quina paranoia, oi? –M'aturo i lleigeixo un pilot de comentaris: «ka interessant», «no m'ho havia plantejat mai», «pregunta-li a la tieta»...– Vaja, pel que em dieu, veig que us interessa el tema, eh? Us agradaria que fes un altre vídeo i us expliqui el que m'ha dit la meva tieta? –Els primers comentaris afirmatius no es fan esperar, la pena està engrescadíssima amb la idea i tinc més de mil tres-cents connexions al directe. No puc desaprofitar aquest filó.– Doncs vinga, va! M'heu convençut. Que quedi clar que això no ho tenia pensat, però pot estar guai conèixer altres maneres de pensar. El proper directe us parlo del que m'ha dit la meva tieta, d'acord, artistes? Doncs bé, gràcies per aquesta estoneta, per compartir el vostre

temps amb mi i per tota la vostra energia positiva. Ara me'n vaig a sopar, però deixaré el vídeo guardat per si algú s'ho ha perdut. Un petonàs enorme!

M'acomio amb un petó i acabo el directe. Quina passada! Mil tres-centes vint-i-dues connexions! Diria que ha estat el directe amb més seguiment; no m'esperava que el tema de l'avi donés tant de si. El cor em batega accelerat. Agafo el mòbil del suport, obro el WhatsApp i envio un àudio a la tieta Paqui mentre giro sobre la cadira.

«Hola Paqui! Què tal? Escolta, m'agradaria veure't i preguntar-te unes cosetes. Quan t'aniria bé?»

2

–Pol, vols fer el favor de deixar el mòbil? –La mare planta l’olla de puré a la taula.– Ja saps que no el pots fer servir mentre sopem.

–Sí, sí, un moment!

La tieta Paqui m’acaba de contestar amb un whatsapp i em proposa de quedar demà diumenge a la tarda per passejar vora el mar. Em va de luxe, perquè al matí he quedat amb el Moha, però a la tarda no tenia plans. «Perfecte. Fins demaaaà! Ptons!!» teclejo ràpidament. No puc resistir la temptació d’obrir l’Instagram. Que fort! En qüestió de minuts el vídeo ja porta més de tres-cents m’agrades.

–Pol! –hi torna la mare–. Que no em sents?

–Sí, sí, perdó!

Em guardo el mòbil a la butxaca. Val més no alte-

rar la mare, aquests dies està més susceptible, encara que ella no ho reconegui.

–Iaia, el Pol és famós –xerra la Carla a l'àvia Fina–. Per això està tan enganxat al mòbil.

–Ai, Pol, vigila amb tanta fama... –em recomana l'àvia girant els ulls en blanc–. «Tot és vanitat i afany inútil».

–No pateixis, àvia, tot controlat.

–Això espero. Si no, ja t'estiraré les orelles.

Em fa somriure, encara que no m'ho diu de broma.

La mare, que ha estat remenant el puré de verdures, comença servint un cullerot al plat de l'àvia.

–A mi no me'n posis més, filla, que no tinc gana.

–Mare, això no pot ser. Aquests dies no estàs menjant gens.

Encara que la mare fa l'intent d'acostar-li un segon cullerot, l'àvia posa la mà damunt del plat. L'àvia continua tan caparruda com sempre. No és fàcil fer-la canviar d'opinió. Ens va costar prou convèncer-la perquè passés el cap de setmana amb nosaltres, ella no volia sortir de casa seva de cap de les maneres; tot i així, la mare l'hi va insistir perquè no li feia gràcia que es quedés sola aquests primers dies sense l'avi. Al capdavant, l'àvia ha estat convivint amb ell més de cinquanta-cinc anys i no deu ser fàcil pair la nova situació d'un dia per l'altre. A diferència de la mare, però, l'àvia sembla més sencera que mai, encara que, com sempre diu ella, la processó va per dins.

–Jo només vull una cullerada, com la iaia. –La Carla aprofita l’avinentsa quan la mare li serveix el puré.– Jo tampoc tinc gana.

–Ah, no, ni parlar-ne! –determina la mare ras i curt abocant-li una segona cullerada al plat–. A sobre que m’he passat una hora bullint les verdures...

–No n’hi ha dret! A l’àvia per què n’hi poses només una cullerada?

La mare esbufega i concentra una descàrrega visual en el pare, que presideix la taula.

–Ferran, podries dir alguna cosa tu també, no creus?

El pare sembla aterrar al menjador després d’haver estat perdut en un altre planeta. S’ajusta les ulleres i acaricia la mà de la meva germana.

–Carla, l’àvia no pot menjar gaire perquè no es troba bé –raona amb paciència–, però aquest no és el teu cas, oi que no? A més, pensa que la mare s’ha esforçat de valent a cuinar aquest puré mentre tu estaves jugant a l’habitació, així que quan ens el mengem demostrem que agraïm la seva feina.

La Carla s’emmurria, però no replica. Sap que té la batalla perduda amb el pare. Tan bon punt la mare ha servit tothom, jo enfonso la cullera al puré i me l’enduc a la boca.

–I si beneïm la taula? –pregunta l’àvia.

Em quedo paralitzat amb la cullera vora els llavis. Intercanvio una mirada amb els pares. Nosaltres no

beneïm mai la taula i, que jo recordi, els avis tampoc la beneïen. Potser amb la mort de l'avi, l'àvia Fina s'ha tornat més religiosa...

—Sí, esclar —accedeix la mare dreçant l'esquena—. Tu mateixa.

L'àvia tanca els ulls i ajup el cap abans de començar la pregària:

—Beneïu-nos, Senyor, i beneïu aquests aliments. Gràcies per donar-nos el pa de cada dia i per estimar-nos en la vostra infinita misericòrdia. Amén.

—Amén —contesten els pares alhora.

La meva germana i jo ens mirem desconcertats mentre repetim «amén» en veu baixa.

Aleshores, els pares i l'àvia comencen a sopar. Em sembla una situació força curiosa, si més no, perquè els pares no són creients com l'àvia, però li segueixen el rotllo. Ells pensen que cal respectar les seves creences i que no costa res fer-la contenta. Em pregunto, però, si l'àvia s'adona que fan el paper...

—Iaia, parlaves amb l'avi? —trenca el silenci la Carla tot remenant el puré.

—No, bonica, estava parlant amb Déu.

—Ah, d'acord. I has dit que Déu ens estima?

—I tant, reina, Déu és amor.

—I si Déu ens estima tant, per què s'ha emportat l'avi?

—Carla, no és el moment de marejar l'àvia amb aquestes preguntes —la reprèn la mare.

–No passa res, filla, si no les pregunta ara, quan les preguntarà? M’imagino que no parreu d’això amb la nena –l’excusa l’avia mentre acaricia un penjoll amb la foto de l’avi a dins–. Carla, carinyet, precisament perquè Déu s’estima l’avi se l’ha emportat al cel, perquè és un lloc molt millor.

–I com és el cel?

Tots em claven la mirada, sorpresos perquè jo hagi fet la pregunta.

–Doncs el cel és un lloc de felicitat, Pol, un lloc on l’avi és a prop de Déu. –A l’avia se li il·lumina la cara.– El lloc on van les bones persones com el teu avi. Segur que hi deu estar d’allò més bé, allà dalt.

–Doncs aleshores jo també me’n vull anar al cel. Així podré veure l’avi.

–Carla, no diguis ximpleries! –salta la mare, neguitosa–. Au, comença el puré.

–Cuca, no ets tu qui decideix quan vas al cel –respon l’avia–, Déu ens acull amb ell quan ho veu oportú. A tu encara et queda molt de temps!

La Carla fa morros.

–Doncs no vull esperar tant de temps per veure l’avi.

L’avia dibuixa un somriure amarg.

–Encara que tu no el vegis ara mateix, ell sí que ens està veient, allà dalt. Així que ja pots fer bondat i menjar-te el puré.

–Mira qui parla! Doncs ja en som dues!

De cop i volta, tots cinc esclafim a riure, alliberant-nos de tota la tensió acumulada.